

РЕШЕНИЕ

№ 12754

гр. София, 11.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав, в
публично заседание на 21.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **7722** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. чл.65, ал.4 от ЗОС.

Образувано е по жалба на А. Л. С., срещу заповед № РД-184/14.06.2024г. на кмета на [община]. В жалбата са изложени твърдения за издаване на акта в противоречие с материалния закон и процесуалните правила, неспазване на установената форма и несъответствие с целта на ЗОС - основания за оспорване по чл.146, т.2, т.3, т.4 и т.5 АПК.

Посочва се, че жалбоподателката не е била уведомена за започване на производството, не ѝ е била предоставена възможност да се запознае с документите, съдържащи се в преписката, да изрази становище и да поиска събирането на доказателства.

Жалбоподателката оспорва, че [община] е собственик на 190 кв.м. от процесния недвижим имот, поради липсата на съставен акт за публична общинска собственост. Между страните съществувал спор за материалното право, който препятствал издаването на административен акт по чл.65, ал.1 ЗОС. Одобреният регулационен план, по който се предвиждало изграждането на улица нямал непосредствено отчуждително действие, като следвало да се проведе нарочна процедура по отчуждаване, обезщетяване и завземане на имота. На наследодателя на жалбоподателката не е било изплатено парично обезщетение за отнетата площ от имот с пл.сн. № 631, кв.44, поради което отчуждителното производство не се считало за приключило, както и по реда на чл.105 ЗТСУ /отм./ имотът не е бил зает по установения ред. Навежда се и довод за нищожност на заповед № III-124/16.03.1981г. на зам. председателя на ИК на ОбНС- [населено място], поради издаването ѝ от некомпетентен орган. След приемането на регулационния план със заповед № 431/12.02.1990г. е трябвало да се проведе нова отчуждителна процедура, каквато нямало

започната, поради което и [община] не се легитимира, като собственик на процесната площ. В заповедта липсвали мотиви, към кой момент и на какво основание, ответникът е придобил 190 кв.м. от терена, заплатено ли е дължимото обезщетение, защо се изземва отчуждена през 1981г. част от имота за прилагане на последващо приет устройствен план от 1990г.

По същество се претендира актът да бъде отменен, поради неговата незаконосъобразност, както и да се присъдят направените разноски.

Ответникът – кмет на [община], чрез своя процесуален представител адв. Н. Н. оспорва жалбата.

В писмено становище изх. № С-12/26.08.2024г. излага, че заповед № РД-184/14.06.2024 г. е правилна, законосъобразна, мотивирана, издадена в съответствие с изискванията на материалния и процесуалния закон, в предписаната от закона форма и от компетентен орган в кръга на неговите правомощия.

Навеждат се съображения, че не са допуснати нарушения на процесуалните правила, защото ответникът е изпратил уведомление по чл.26 АПК до А. Л. С. на нейния постоянен и настоящ адрес, като по този начин е положил дължимите усилия за информиране на страната за откриване на производството. Налице били материалноправните предпоставки по чл.65, ал.1 ЗОС за изземване на 190 кв.м. от УПИ VIII-631, кв.44, тъй като същите представлявали общинска собственост и се държали от жалбоподателката без правно основание. По действащия ПУП, одобрен със заповед № 431/12.02.1990г. тази площ била отредена за улица, поради което представлявала публична общинска собственост, за която съгласно чл.56, ал.2 ЗОС не се съставял АОС. [община] се легитимира, като собственик на имота по силата на действащия ПУП, като през 1981г. е било проведено и приключило отчуждително производство. Заповед № III-124/16.03.1981г. на зам.председателя на ИК на ОБНС- [населено място] представлявал стабилен административен акт, като ирелевантни за настоящото производство били фактите и обстоятелствата от проведената отчуждителна процедура. Между страните не съществувал спор за материалното право на собственост. Заповед № 431/12.02.1990г. на председателя на ИК на ОБНС- К. не е била обжалвана от праводателя на жалбоподателката, поради което е влязла в сила и въз основа на нея територията от 190 кв.м. от имота е била отредена за улица. Обжалваният акт съдържал правни и фактически основания за своето издаване, които били ясни за жалбоподателката и тя е упражнила правото си на защита.

По тези съображения ответникът, чрез процесуалния си представител адв. Н. моли да бъде отхвърлена жалбата, като се потвърди издадения административен акт и се присъди адвокатско възнаграждение в размер на сумата от 1 500, 00 лева.

Заинтересованите страни- Л. Г. С. и В. Е. Г. не взимат участие в процеса и не изразяват становище по основателността на жалбата.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител, който да даде становище по оспорването на акта.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните доказателства по реда на чл.235, ал.2 ГПК във вр. чл. 144 АПК, намира за установено следното от фактическа страна:

Видно от констативен нотариален акт № 74, том IV, дело № 1118/1981г. на районен съдия от Районен съд- [населено място], Е. Г. В. е бил признат за собственик на следния недвижим имот: дворно място с площ от 1227 кв.м., съставляващо имот с пл.сн. № 631, кв.44 по плана на [населено място], при граници: запад- улица, север- наследници на Д. Я., изток- наследници Т., юг- наследници на С. В..

Със заповед № III-124/16.03.1981г. на зам. председател на ИК на ОБНС- [населено място], е бил

отчужден на основание чл.95 ЗТСУ /отм./ имот с пл. сн. № 631, собственост на Е. Г. В., комуто е определено парично обезщетение.

Със заповед № 431/12.02.1990г. на председателя на ИК на ОбНС- [населено място], е бил одобрен кадастралния, застроителен и регулационен план на [населено място], местност „Мемориална зона“.

Изпратено е било уведомление изх. № УВ-12/12.04.2024г. до А. Л. С., че е образувано административно производство по реда на чл.65, ал.1 ЗОС за изземване на 190 кв.м., представляващи част от имот- публична общинска собственост- улица, трасирана по о.т.347-о.т.352-о.т.351, кв.44 по плана на [населено място], находящи се до имот с пл.сн. № 631, кв.44, поради това, че тази площ се държи без правно основание. Писмото не е получено лично от А. Л. С., като известието за доставянето му е върнато на подателя на 08.05.2024г.

С оспорената заповед № РД- 184/14.06.2024г. на кмета на [община], издадена на основание чл.65, ал.1 ЗОС, е наредено да се из земе от А. Л. С. недвижим имот с площ от 190 кв.м. /оцветени с жълт цвят на приложена скица/, представляващ публична общинска собственост- улица, трасирана по о.т.347-о.т.352-о.т.351 по ПУП на [населено място], утвърден със заповед № 431/12.02.1990г., разположена в ПИ с пл.сн. № 631 по кадастралния план на [населено място], находяща се до УПИ VIII-631, кв.44 по плана на [населено място].

В мотивите на акта е изложено, че имотът се държи без правно основание, защото през 1981г. ПИ с пл.сн. № 631 е бил отчужден за изграждане на улица, като собствениците са били парично обезщетени. Съгласно ПУП, одобрен със заповед № 431/12.02.1990г. отчужденият имот е бил включен в [улица].т.352-о.т.351. Улицата представлявала публична общинска собственост, като площта от 190 кв.м. била оградена с ограда от А. Л. С..

При така установеното от фактическа страна, Административен съд София-град обуславя следните правни изводи:

Съдът приема, че жалбата е допустима, като депозирана в законоустановения по чл. 149, ал. 1 от АПК срок, считано от 17.07.2024г. и от лице, което има правен интерес от оспорването, насочена е срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК, подлежащ на съдебен контрол.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Компетентността на административния орган произтича от разпоредбата на чл.65, ал.1 ЗОС, съгласно която кметът на общината издава заповед за изземване на общински имот, който се владее или държи без основание, не се използва по предназначение или необходимостта от него е отпаднала. С оглед изложеното съдът намира, че оспореният акт е издаден в рамките на предоставените правомощия на кмета на [община], на чиято територия е разположен имота.

Изискванията на чл.59, ал.2 от АПК относно формата и задължителните реквизити на административния акт са спазени, доколкото той е в писмена форма и съдържа фактически и правни основания за издаването си. Волята на административния орган е ясно изразена, не съществуват пропуски или грешки, което е предпоставка за правилното упражняване на съдебния контрол за законосъобразност и осигурява възможност на оспорващия да организира адекватно защитата си във висящия съдебен процес. Не се констатираха несъответствия или противоречия между мотивите и разпоредителната част на заповедта.

На следващо място, атакуваният акт е издаден при съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Жалбоподателят А. Л. С. не е била уведомена за започналото административно производство, респ. не е била предизвестена за намерението на органа да постанови изземване на недвижимия имот. От страна на ответника са били предприети действия по уведомяване на жалбоподателя, но съобщение изх. № УВ-12/12.04.2024г.

не е достигнало до знанието да А. Л. С., поради което същата не е била информирана за откритото производство. Не са били спазени процесуалните правила по чл.18а, ал.8, ал.9, ал.10 от АПК относно връчването на уведомлението на неговия адресат. Не е бил съставен и констативен акт, в който да са обективирани данни от извършена проверка на място и сведения относно лицето, което владее или държи имота, респ. основанието за това. Съгласно императивната разпоредба на чл.34, ал.3 АПК, административният орган осигурява на страните възможност да изразят становище по събраните доказателства, както и да представят допълнителни доказателства, като определя срок не по-дълъг от 7 дни в който страните могат да правят писмени искания и възражения. В настоящия случай не е осигурена възможност за становище и представяне на допълнителни доказателства от А. Л. С..

Заповед № РД-184/14.06.2024г. на кмета на [община] е и материалноправно незаконосъобразен акт, поради което е осъществено отменителното основание по чл.146, т.4 АПК.

Отреждането на имот за улица се извършва с регулационен план за обществено мероприятие - чл. 21, ал. 1 от ЗТСУ (отм.). Отреждането на имот за улица по такъв план обаче няма непосредствено отчуждително действие, за разлика от дворищнорегулационните планове, които имат пряко отчуждително действие за придадените по регулация части от съседни имоти и за образувани съсобствени парцели от няколко поземлени имота. ЗТСУ (отм.) е предвиждал провеждането на последващо влизането в сила на регулационния план административно производство по отчуждаване на имоти за улици, което е приключвало със заповеди по чл. 95 и чл.98 от ЗТСУ (отм.). Според § 22, ал. 1, т. 1, б. "в" от ПЗР на ЗУТ, подробният устройствен план се счита за приложен по отношение на регулацията с изплащането на обезщетенията по отчуждителните производства. Съгласно разпоредбата на чл.105 ЗТСУ /отм./, „недвижимите имоти, отчуждени за мероприятия на общините и държавата се заемат, след като инвеститорът обезщети правоимащите“. Завземането се извършва по административен ред с мотивирана заповед на кмета на общината, която е подлежала на оспорване пред съда.

В чл. 93, ал. 1 от ЗТСУ /отм./ относим към датата на влизане в сила на плана на [община], одобрен със заповед № 431/12.02.1990 г. законодателят е регламентирал, че отчуждаванията на места за улици, булеварди и площади по първоначален застроителен и регулационен план, както и по последващи планове, когато предходните планове не са приложени, са за сметка на собствениците на прилежащите парцели, а в определени случаи - за сметка и на народния съвет. В чл. 207, ал. 3 от ППЗТСУ /отм./ е възприето, че за местата, които се отстъпват безвъзмездно за улици, булеварди и площади, не се дължи обезщетение при заемането им за временни пътища, от което по аргумент за противното се налага извода, че когато предвижданията на плана не са за временни пътища, както е в настоящата хипотеза, собственикът на имота следва да получи обезщетение. Следователно с отреждането на даден имот или на част от него за улица, той не се счита директно за отчужден, нито се придобива от общината, а е необходимо да се проведе и приключи процедурата по обезщетяване на собственика. Ето защо, заповед № 431/12.02.1990г. на председателя на ИК на ОбНС- [населено място] не легитимира [община] като собственик на намиращата се в обхвата на извършеното с нея отреждане част от недвижимия имот.

По настоящото дело, от ответната страна не са представени писмени доказателства, че бившият собственик Е. Г. В. е получил обезщетение за 190 кв.м. от ПИ с пл.сн. № 631, кв.44, находящ се в [населено място], която площ, съобразно одобрения през 1990г. регулационен план се разполага в [улица].т.352-о.т.351. Процесуалният представител на ответника, след като твърди, че такова обезщетение е било изплатено е следвало да докаже свое твърдение. Предвид липсата на непосредствено отчуждително действие на регулационния план, не може да се приеме, че засегнатата част от ПИ с пл.сн. № 631 е преминала в собственост на [община].

Идентично е разрешението и по сега действащата разпоредба на чл.16а от ЗУТ, съгласно която, планът за улична регулация е такъв по чл. 110, ал. 1, т. 2 от ЗУТ и той няма незабавно отчуждително действие, поради което важат общите правила на отчуждителното производство и обезщетяването по реда на ЗОС. Планът за улична регулация, съгласно § 22, ал. 1, т. 1, б. "в" от ЗР на ЗУТ се счита за приложен с изплащането на обезщетенията по отчуждителните производства, което в случая не е налице, тъй като от ответника не са представени доказателства, удостоверяващи този правнорелевантен факт. Освен това, по аргумент от чл. 14, ал. 5 ЗУТ, в урегулираните с подробен устройствен план поземлени имоти, уличните регулационни линии стават граници на имотите, когато подробният устройствен план е приложен по отношение на регулацията.

От ответника не са представени и доказателства (чиято е доказателствена тежест), от които да се установи, че засегнатата от уличната регулация част от 190 кв.м. от ПИ с пл.сн. № 631, кв.44 е завзета до 30.10.1998 г. и е била управлявана като общинска собственост.

Тук е мястото да се цитира хипотезата на § 9, ал.1 от ПР на ЗУТ, съгласно която отчуждителните производства, започнали при действието на отменените (ДВ, бр. 124 от 1998 г.) разпоредби на глава пета, раздел I от ЗТСУ, по които е издадена заповед за отчуждаване и недвижимият имот е завзет до 30 октомври 1998 г., се прилагат отменените разпоредби на ЗТСУ и отмененият чл. 102 от ЗС. В случаите, когато недвижимият имот не е завзет до 30 октомври 1998 г., заповедта за отчуждаване и за обезщетяване се отменя и производството се прекратява от кмета на общината със заповед - § 9, ал. 2 ПР на ЗУТ. Целта на закона е засягането на правото на собственост, в т.ч. принудителното отчуждаване на имот или част от него, да бъде преустановено в случай на несвоевременно (до 30.10.1998 г.) завземане на имота и нереализиране на мероприятиято, за което е бил отреден.

В заключение, заповед № РД-184/14.06.2024г. на кмета на [община] е незаконосъобразен акт и поради наличието на основанията по чл.146, т.3 и т.4 от АПК, същият следва да бъде отменен. При анализ поотделно и в съвкупност на приетия доказателствен материал и прилагане на правилата на разпределение на доказателствената тежест в процеса по см. на чл.170, ал.1 АПК, ответникът не установи изпълнението на законовите изисквания, които са го мотивирали при неговото постановяване, за да настъпят разпоредените неблагоприятни правни последици за А. Л. С.. Не са изпълнени в тяхната кумулативност предпоставките по чл.65, ал.1 ЗОС, а именно: не е доказано, че 190 кв.м. от ПИ с пл.сн. № 631, кв.44 са станали общинска собственост, както и че жалбоподателката държи тази площ от терена без валидно и противопоставимо на ответника правно основание.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК следва да бъдат възстановени направените от жалбоподателя разноски по делото, които възлизат в размер на сумата от 10.00 /десет/ лева и представляват заплатена държавна такса.

Осъществената правна защита и съдействие от адв. П. З. И. е при условията на чл.38, ал.1, т.2 от ЗА, поради затруднено материално положение не доверителя му. Ето защо, на основание чл.38, ал.2 от ЗА, в полза на адвокат П. З. И. следва да бъде присъдено възнаграждение, което съдът определя в размер на сумата от 1 000, 00 /лева/, съобразно фактическата и правна сложност на делото и минималният размер на адвокатските възнаграждения по Наредба № 1/09.07.2004г. на Висшия адвокатски съвет.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, **Административен**

съд София-град, 22-ри състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ заповед № РД-184/14.06.2024г. на кмета на [община], по жалбата на А. Л. С..

ОСЪЖДА [община], представлявана от кмета В. С. да заплати на А. Л. С. ЕГН [ЕГН] с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] сумата от 10,00 /десет/ лева на основание чл.143, ал.1 АПК.

ОСЪЖДА [община], представлявана от кмета В. С. да заплати на адвокат П. З. И. ЕГН [ЕГН] от Софийска адвокатска колегия с адрес: [населено място], [улица], ет.2, ап.12, сумата от 1 000,00 /хиляда/ лева на основание чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховен административен съд на Република България с касационна жалба в 14-дневен срок от получаване на съобщението до страните за неговото постановяване.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните на основание чл.138 АПК.

Съдия: